

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 483/2025
10.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Златимира Гаџурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К.бр.373/24 од 11.12.2024.године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 27/25 од 06.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.04.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Златимира Гаџурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К.бр.373/24 од 11.12.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 27/25 од 06.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К.бр.373/24 од 11.12.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које дело му је суд утврдио казну затвора у трајању од десет месеци, након чега му је на основу одредбе члана 67. став 2. КЗ опозвао условну осуду изречену пресудом Основног суда у Сремској Митровици К.бр.205/23 од 07.07.2023. године и њоме утврђену казну затвора у трајању од једне године узео као утврђену, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и девет месеци. На основу одредбе члана 63. став 1. КЗ окривљеном је у изречену јединствену казну затвора урачунато време које је провео у притвору од 10.10.2024. године па надаље.

Истом пресудом на основу члана 84. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара која ће се извршити у специјализованој психијатриској болници „Др Славољуб Бакаловић“ у Вршцу и трајаће док постоји потреба за лечењем али не дужи од казне затвора изречене у првостепеној пресуди, с

тим да се време проведено на лечењу окривљеном урачунава у казну затвора. На основу члана 264. став 1. ЗКП окривљени АА је обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем сходно одредби члана 262. став 2. ЗКП, као и да плати судски паушал у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр.27/25 од 06.02.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Златимира Гаџурића, изјављена против пресуде Основног суда у Сремској Митровици К бр.373/24 од 11.12.2024. године.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Златимир Гаџурић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 11) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан, укине пресуду Основног суда у Сремској Митровици К.бр.373/24 од 11.12.2024. године и списе предмета врати Основном суду у Сремској Митровици на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Златимира Гаџурића је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да је суд порекорачио оптужбу на штету окривљеног изменом чињеничног описа радњи извршења кривичног дела које су описане у оптужном акту. Свој став бранилац образлаже тиме да је у изреци пресуде додато више криминалних активности, односно да је повећана криминална воља окривљеног, којим се отежава његов положај у погледу кривично-правне санкције, јер је суд изменио чињенични опис диспозитива оптужног акта у 18 реду на страни један, тако што после речи „ударио“ брише цртицу и реч „одгурнуо“, без образложења зашто је ово урадио. Бранилац још истиче да је суд прекорачио оптужбу и проглашавањем детета за жртву насиља и користећи ту чињеницу као отежавајућу околност приликом одлуке о опозиву условне осуде, односно суд је утврдио где је било дете присутно, да је било узнемирено и плакало.

Изнете наводе захтева браниоца Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Оптужним предлогом Основног јавног тужилаштва у Сремској Митровици КТ-611/24 од 05.11.2024.године окривљеном АА стављено на терет да је дана 10.10.2024. године у Сремској Митровици, у кући која се налази у улици ... бр. ... , у стању битно

смањене урачунљивости у које се довео употребом алкохола, свестан свога дела и хтео његово извршење, применом насиља, претњом да ће напасти на живот и тело, те дрским и безобзирним понашањем угрозио телесни интегритет, спокојство и душевно стање члана своје породице — супруге ББ из ... , тако што је најпре око 01,00 час после поноћи под утицајем алкохола дошао на посао код оштећене у ПД ВВ у ... где је викао, псовао и претио оштећеној ББ, а када се оштећена у јутарњим часовима – око 07,00 часова вратила са посла, најпре је затекла окривљеног да спава за столом, а потом се исти пробудио и наставио да пије алкохол и под утицајем од око 3,11 промила алкохола у крви је најпре почео да баца чаше и флаше, прети, те тражи да му оштећена да новац, што оштећена није хтела, па је наставио да је вређа и тражи новац, те је захтевао од оштећене да му у телефону тражи бројеве његових познаника и рођака у чему му је оштећена најпре и помогла, а које је звао и тражио новац од њих, а потом је оштећена рекла да више неће то да ради, па јој је окривљени пришао, унео јој се у лице говорећи: “Ку.во, ј... матер“, а што је оштећена отишла да пријави у Полицијску управу, а када се вратила, окривљени је наставио да тражи новац, те поново тражио да позива његове познанике и родбину и од њих тражи новац, на шта оштећена није пристала, након чега јој је окривљени пришао и најпре јој ударио шамар, а потом ју је руком ударио – одгурнуо у пределу стомака, на који начин јој је нанео лаку телесну повреду у виду отока у пределу левог образа, на који начин је угрозио телесни интегритет, спокојство и душевно стање оштећене ББ, а што се дешавало и у претходном периоду, којим приликама је окривљени под утицајем алкохола вербално нападао оштећену, није јој дао да спава и једе, ударао је, гурао и штипао, услед чега се оштећена осећала небезбедно, при чему је био свестан забрањености свога дела, чиме је извршио кривично дело Насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика.

Изреком пресуде Основног суда у Сремској Митровици К.бр.373/24 од 11.12.2024. године окривљени АА је оглашен кривим да је дана 10.10.2024. у ..., у кући која се налази у ул. ... бр. ..., у стању битно смањене урачунљивости у које се довео употребом алкохола, свестан свога дела и хтео његово извршење, применом насиља, претњом да ће напасти на живот и тело, те дрским и безобзирним понашањем угрозио телесни интегритет, спокојство и душевно стање члана своје породице-супруге оштећене ББ из ..., тако што је најпре око 1,00 час после поноћи под утицајем алкохола дошао на посао код оштећене у ПД „ВВ“ у ... где је викао, псовао и претио оштећеној ББ, а када се оштећена у јутарњим часовима — око 7,00 часова вратила са посла, најпре је затекла окривљеног да спава за столом, а потом се исти пробудио и наставио да пије алкохол и под утицајем од око 3,11 промила алкохола у крви је најпре почео да баца чаше и флаше, прети, те тражи да му оштећена да новац, што оштећена није хтела, па је наставио да је вређа и тражи новац те је захтевао од оштећене да му у телефону тражи бројеве његових познаника и рођака у чему му је оштећена најпре и помогла, а које је звао и тражио новац од њих, а потом је оштећена рекла да више неће то да ради, па јој је окривљени пришао, унео јој се у лице говорећи: “Ку.во, ј... ти матер“, а што је оштећена отишла да пријави у Полицијску управу, а када се вратила, окривљени је наставио да тражи новац, те поново тражио да позива његове познанике и родбину и од њих тражи новац, на шта оштећена није пристала, након чега јој је окривљени пришао и најпре јој ударио шамар, а потом ју је руком ударио у пределу стомака, на који начин јој је нанео лаку телесну повреду у виду отока у пределу левог образа, на који начин је угрозио телесни интегритет, спокојство и душевно стање

оштећене ББ, а што се дешавало и у претходном периоду, у којим приликама је окривљени под утицајем алкохола вербално нападао оштећену, није јој дао да спава и да једе, ударао је, гурао и штипао, услед чега се оштећена осећала небезбедно, при чему је био свестан забрањености свога дела, чиме је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

По оцени Врховног суда, у изреци правноснажне пресуде, а у односу на оптужни акт, постоји идентитет лица које је оптужено и то окривљеног АА (субјективни идентитет) и дела које је предмет оптужбе и то кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика (објективни идентитет), а за које кривично дело је окривљени оглашен кривим. Из наведеног произилази да пресудом оптужба није прекорачена, те се неосновано захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП.

Притом, чињенични опис кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ је у потпуности једнак диспозитиву оптужног предлога. Чињеница да је у изреци пресуде изостављена реч „одгурнуо“ не може се тумачити као неповољније по окривљеног, јер у чињеничном опису нису додате нове радње окривљеног, већ је наведена радња само прецизирана, тако што је уместо речи „ударио – одгурнуо“, остављена само реч „ударио“. Поред наведеног, у изреци пресуде Основног суда у Сремској Митровици није наведено где је дете било присутно, да је било узнемирено и плакало, како се то неосновано истиче захтевом за заштиту законитости, па самим тим није повећана криминална количина радњи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, нити је окривљени због наведене измене стављен у неповољнији положај.

У осталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, из разлога што је изрека пресуде противречна сама себи, а такође постоји знатна противречност између онога што је наведено у разлозима пресуде и исказима датим у поступку као и самих исправа, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде. Бранилац указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, с обзиром да изрека пресуде није разумљива, јер у изреци пресуде суд уопште не осуђује окривљеног за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ већ утврђује казну затвора као да је изрекао условну осуду, па онда утврдио казну затвора.

Бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, јер суд није применио одредбу члана 54. КЗ приликом одмеравања казне. Свој став бранилац образлаже тиме да није јасно на основу којих чињеница је суд донео одлуку о кривичној санкцији с обзиром да није ценио ни једну околност која утиче да казна буде већа или мања, односно није ценио олакшавајуће нити отежавајуће околности и степен кривице. Бранилац сматра да је суд учинио наведену повреду закона и због тога је опозвао условну осуду када нису постојали разлози предвиђени у члану 67. став 2. КЗ, посебно имајући у виду да је окривљени оба дела учинио под дејством алкохола што

значи да није било потребно да иде у затвор већ на лечење од алкохола. У прилог наведеном бранилац истиче и то да је оштећеној била намера да супруга не отера у затвор већ да оде на лечење од алкохола, те да је иста приликом давања изјаве у истрази поводом тог догађаја навела да њен супруг том приликом није био насилан, да је био под дејством алкохола и да је она њега пријавила из разлога да не би учинио насиље. На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац указује и на повреду закона из члана 460. став 1. ЗКП, јер другостепени суд није испитао пресуду у оквиру основа дела и правца побијања која су истакнута у жалби.

Како одредбе члана 438. став 1. тачка 11), 438. тав 2. тачка 2), 441. став 1. и 460. став 1.ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се овај суд у разматрање и оцену ових повреда није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић